

Kapka

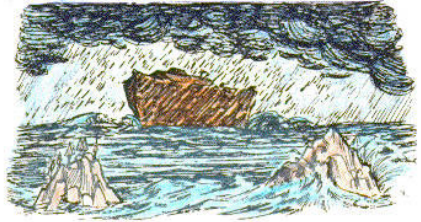
3/10/2007

Březen 2007

MĚSÍČNÍK FARNOSTÍ LAŠKOV, PŘEMYSLOVICE,
ČECHY POD KOSÍŘEM

Lodka mé duše

*Jak lodka, která pluje po oceánu,
Tak cítí se teď duše má,
Nevím kam pluje, však Ty, Pane, cestu znáš,
A na Tebe se spoléhá.*

*Někdy je má duše uprostřed bouře,
Někdy zase klidná, na moři pluje si,
Když držíš mě za ruku, tak vím, že jsi se mnou
A vlnky klidně se mnou hrají si.*

*Nevím, kdo jsem já, však Ty mě, Pane, znáš,
Na tebe má duše spoléhá,
Jako bych vyplula sama ze sebe,
A nic už neměla, ani touhy své,*

*A vše je jenom Tvé,
srdce,
duše má
a moje vůle, Pane můj,
je už také Tvá.*

K. A.

Malé křesťanské kalendárium...

Březen:

19. března – slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie

26. března – slavnost Zvěstování Páně

Popeleční středou jsme vstoupili do postní doby, která končí na Zelený čtvrtek, kdy večerní mši svatou začíná tzv. *Velikonoční triduum*.

Tímto dnem veřejní kajícíci začínali již v 7. století své pokání. Byli totiž z církve vyloučeni a své pokání měli vykonat během postní doby. V kostele mohli stát jen na určeném místě.

Byl vytvořen i zvláštní obřad: Jako rodiče byli vyhnáni z ráje, jsou nyní vyháněni kajícíci z církve, a to se děje obřadem, při němž se vyslovuje Boží rozsudek nad Adamem, z toho dnes přežila formule: „*Prach jsi a v prach se vrátíš.*“ Kajícíci byli požehnáni vkládáním rukou, později se připojilo poznamenání čel popelem. Tento obřad se od 10. století aplikoval na všechny lid.

Popelec je svátostina, která je znamením pokání a obrácení.

Popel je připravený z ratolestí, posvěcených předešlý rok na Květnou neděli. Kněz nejdříve popel požehná a při bohoslužbě místo úkonu kajícínosti označuje věřící křížem z popela.

Popel a kříž. Popel je znamení, že něco není hotové, že něco nemůže trvat stále a má svůj konec. Kříž nám zase ukazuje na naše vykoupení. Ježíš nám otevírá skrze svou smrt na kříži nový život. Spojení symbolu popela a kříže má svou hloubku. Popel je prach, ale když se smíchá se zemí, vyrůstá nový život. Tak také znamení popela a kříže nám ukazuje, jak spolu úzce souvisejí selhání a odpuštění, smrt a život.

Půst. Popeleční středa s Velkým pátkem jsou dny, kdy se zachovává půst zdrženlivosti od masitých pokrmů a při postu újmy můžeme mít v ten den pouze tři jídla a smíme se najíst jednou za den dosyta. Tento půst zdrženlivosti a újmy je vázaný podle postního řádu vydaného českými ordináři pro katolíky od dokončeného 21. do dokončeného 59. roku života. Mladistvým mezi 14. a 21. rokem a starším po dovršení 59. roku se ukládá pouze půst zdrženlivosti.

Půst se projevuje určitými druhy odříkání, ale jeho kořen je láska ke Kristu. Askeze je od slova „*askezis*“ to znamená cvičení, úsilí a ze slova vysvítá, že k nápravě našeho života je třeba námahy. Odříkání – askeze je jenom prostředkem, metodou ve službě životu, proto se snaží být v souladu s jeho novými potřebami. Dnešním neaktuálnějším „umrtvováním“ je např. osvobození se od potřeby dopingů, rychlosti, hluku, povzbuzujících prostředků... V době postní k půstu patří příkazovaný nedělní odpočinek, hledání ticha a pokoje, v němž člověk najde znovu schopnost se zastavit. Důležité je nalezení času na modlitbu, na kontemplaci i uprostřed hluku světa, v autobusu, v davu, na křižovatce, v obchodě. Půst je především schopnost při každém setkání s člověkem prožít přítomnost druhých.

Tato askeze se stává pozorností vůči volání evangelia reprezentovanému blahoslavenstvím. Ježíš Kristus se přece ztotožňuje se svými a našimi bratry a je správné v době postní podtrhnout blížeňskou, bratrskou lásku. Pro Krista musíme projevit lásku i k nepřátelům a pomáhat ubohým, chudým a pronásledovaným. Naše askeze se má snažit o pokoru a velikou čistotu srdce, abychom svého bližního osvobodili a vrátili ho Bohu. V unaveném světě, přetíženým starostmi, ve světě žijícím ve stále se zrychlujícím tempu, kde není čas na společenství a společná setkání, je úlohou každého z nás najít a prožívat duchovní dětství, žít evangelium a přinášet jej do tohoto světa a nebát se opravdové námahy a askeze. To nás určitě přivede k pokání, uznání svých vin a k svátosti smíření.

Mimo liturgii nám církev v době postní nabízí časté rozjímání před křížem o utrpení Páně, pobožnosti křížových cest nebo různé duchovní obnovy.

V pěti postních nedělích můžeme ve společenství církve, ale i sami prožít naše obrácení se k Bohu, náš křest a víru v Kristovo světlo, milosti a jistotu vzkříšení.

Šestá neděle je neděle Květná a tou začíná Svátý týden.

Možná mnozí z vás budou znát staročeské názvy postních nedělí. Názvy velice pěkně vyjadřují to, co věřící prožívali. První neděle – **ČERNÁ**, ženy odložily svou parádu a vzaly si černé šátky. Druhá neděle – **PRAŽNÁ**, podle staroslovanského pokrmu, který se připravoval pražením nedozrálého obilí. Třetí neděle – **KÝCHAVÁ**, naznačuje, že nejvíce nachlazení je na jaře. Čtvrtá neděle se svým názvem přimyká k liturgii velmi těsně. Vstupní antifona této neděle začíná: „*Vesel se, Jeruzaléme*“ – „*LAETARE*“. Tuto neděle se zdobí oltář květinami a kněz na sebe bere ornát růžové barvy. Označení neděle je **DRUŽEBNÁ**. V postě se nekonaly žádné zábavy. Jen tuto neděle se mladí lidé družně sešli a pobavili se. Pátá neděle se nazývala **SMRTNÁ** a zahajovala dobu přípravy na velké dny Ježíše Krista. Označení nejsou liturgická, ale nemohou vymízet, neboť k nim patří různé zvyky a těch není málo. Právě možná mnozí lidé, kteří neznají podstatu Velikonoc, znají pouze zvyky a je třeba skrze ně ukazovat jim na Ježíše Krista.

Doba postní je dobou přípravy na křest katechumenů. V poslední fázi katechumenátu, připadla v této době významná úloha bezprostředně připravit kandidáty na křest. Na začátku postní doby jsou zařazeni mezi „*vyvolené*“, vrcholem vyučování je slavné předání evangelií, vyznání víry a modlitby Páně na třetí, čtvrtou a pátou postní neděli. Liturgie těchto nedělí na to upomíná (evangelia o samaritánce u studnice Jakubovi, o uzdravení slepce, o vzkříšení Lazara). Pro ty, kdo jsou pokřtěni, je postní doba přípravou na obnovu křtu.

Před postní dobou jsou dny, které se v každé zemi jmenují jinak: masopust, fašank, karneval, šibřinky nebo postní noc. Škoda tedy, že někteří to podceňují a organizují různá karnevalová setkání v postní době, kdy už karneval skončil – je to o tolik horší, že často jsou to setkání pro děti, které zvlášť máme něčemu učit.

L.

Máme postní dobu, čas, ve kterém více než jindy se snažíme přiblížit k Bohu, něco pro Něj udělat – něco si odříct, něco zlepšit ve svém životě, nakonec dát si nějaké pořádné předsevzetí. Možná však bychom si měli především položit otázku – jak vyhrát svůj život? - a opravdu upřímně si na ní odpovědět. Poněvadž věc je nezměrně důležitá, není možné jí rozebrat během krátkého článku, proto celý problém je rozdělen do 30 částí – můžeme říci, jakoby na každý den měsíce po jedné. Při tom rozjímání pomohl jsem si článkem P. Marka Dziewieckiego. Mám naději, že nikoho, kdo ten problém považuje za důležitý, onen článek neunaví a pomůže mu najít nějakou tu myšlenku pro sebe.

1. Je potřebný nějaký návod k použití života?

Nikdo z lidí nechce prohrát svůj život. Nikdo nechce, aby se jeho život stal pásmem porážek a utrpení. Každý z nás touží po tom, aby vyhrál život, aby poznal satisfakci, lásku a radost. Máme také obvykle druhou touhu – abychom vyhráli život snadným způsobem, tedy bez námahy, bez kladení si těžkých požadavků. Zatím denní zkušenosti nám dokazují, že neexistuje snadné štěstí. Kdyby existovalo snadné štěstí, tehdy by mezi námi nebyl ani jeden nešťastný, osamocený, bezradný, závislý, psychicky nemocný, zoufalý, sahající po svém životě – člověk. Potřebujeme tedy volit mezi snadnou prohrou v životě a namáhavým vítězstvím. Na štěstí po mnoha tisících let historie lidstva víme už dobře, která cesta vede člověka k vítězství.

2. Na jakém hřišti hraje o život?

Hra o lidský život probíhá na neobyčejném hřišti. Sportovní stadiony mají čím dál lepší povrch, jsou dělané vodorovně a usnadňují hru. Naproti tomu hřiště, na kterém se rozehrává život každého z nás, je poškozené, někdy velice dědičným hříchem, hříchy a slabostmi dalších pokolení a také v důsledku hříchů nás samotných. Takové hřiště ztěžuje hru. Je tak velice nakloněné v nepříznivém směru, že je nám snadněji spáchat zlo, které nechceme, než vykonat dobro, po kterém toužíme. Proto hřiště našeho života lze srovnat s křivou podlahou. Kvůli tomu výhra života vyžaduje rozvážnosti a pevné vůle. Není možné vyhrát život spontánně a bez námahy.

3. Mezi velikostí a ohrožením

Člověk je někým velkým a zároveň někým ohroženým jinými lidmi a sebou samotným. Dokáže myslet, milovat, moudře se rozhodovat. Avšak občas sám sobě ubližuje, dostává se do závislosti, vystavuje se zoufalství. Může si dokonce vzít život. Nečiní to žádné zvíře ani žádná rostlina. Každý z nás se v nějakém stupni podobá marnotratnému synovi, které ve své naivitě odchází od přátel a štěstí. Každý může také sdílet osud Josefa Egyptského, který byl prodán do otroctví bratry, kteří mu záviděli jeho sny a aspiraci. V této situaci vyhrát život může pouze ten, kdo dokáže být bdělý a uchránit se před vlastní naivitou, a také těmi, kteří mu zkouší ukřivdit.

4. Tělo: nepřítel nebo spojenec?

V dětství každý z nás se ztotožňoval se svým tělem a dělal to, po čem toužil jeho tělo. Avšak postupně zjišťujeme, že vyhovění tělesným potřebám není ani

jinou, ani největší z našich aspirací. Během vývoje čím dál častěji se řídíme láskou, zodpovědností a zdravým rozumem. Přesto dále je nám těžko se zbavit dominance těla. Porážka začíná tehdy, když se stáváme otroky vlastního těla, když se řídíme pudem, leností, chvilkovou příjemností. V takové situaci je snadné se dostat do druhé krajnosti, tedy mít výhrady ke svému tělu, stát se jeho nepřítelem, až do anorexie a sebevraždy včetně. Dospělý člověk neutíká před svou tělesností, ani se nepodrobuje nátlakům těla. Je pánem a ne služebníkem této důležité části sebe sama.

5. Život to je start ve víceboji

Když vyhrájeme s nějakou naší slabostí nebo si dovedeme poradit s nějakou životní těžkostí, tehdy se stáváme silnější ve všech ostatních oblastech života. Každé vítězství nás těší a mobilizuje. Přidává sebejistoty. Naproti tomu, když prohráváme v nějaké oblasti, tehdy riskujeme porážku rovněž v jiné oblasti. Z toho důvodu je těžké zaujmout moudrou pozici např. vůči cigaretám, alkoholu nebo drogám, jestliže jsme naivní ve svém myšlení, když nedokážeme řídit své tělo a emoce, když chybným způsobem využíváme naši svobodu, když se připoutáváme k lidem cynickým nebo nepoctivým. Stejně těžké je se zamilovat do druhého člověka, jestliže se nedokážeme zamilovat do sebe a postarat se o vlastní vývoj.

6. Sexualita: požehnání nebo prokletí?

Některé porážky ukazují se výjimečně hrozné a bolestné, a jejich následky jsou nezvratné. K takovým porážkám patří chybné řízení sexualitou. Člověk může tak špatně řídit tuto sféru, že sexualita místo, aby byla místem vyjadřování lásky a zodpovědného předávání života, stává se místem násilí a místem předávání smrti - /např. potrat nebo AIDS/. Z ohledu na to mnoho sexuálních chování je zakázáno nejen morálními normami, ale zároveň trestním zákoníkem. Láska bez sexuality stačí k výhře života, ale sexualita bez lásky nestačí nikdy. Způsob prožívání sexuality a vyjadřování jí je jednou ze zkoušek dospělosti, která nám ukazuje pravdu o našem vědomí, svobodě a zodpovědnosti.

7. Mentalita vítěze

V psychologii je známý jev, zvaný sebenaplňující se předpovědí. To, co očekáváme v našem životě, obvykle se uskutečňuje. Zvlášť tehdy, kdy naše očekávání jsou plná strachu a pocitu bezradnosti. Není v tom žádná magie. Prostě naše černé scénáře ovlivňují naše jednání a ty následně mají vliv na naši životní pozici a kontakty s lidmi. Právě z ohledu na to, život vyhrávají ti, kteří mají mentalitu vítěze. Oni jsou realisté a vidí různá ohrožení. Ale zároveň vidí, že zlo je možné překonat dobrem. Lidí s takovou mentalitou nezajímá nerozhodnost života nebo nepatrná porážka. Oni se ptají Boha a lidí na to, co dobrého mohou udělat ve svém životě, jakým způsobem stát se člověkem, který myslí dospěle a moudře miluje.

8. Demokratická většina nebo šťastná menšina?

Někteří si myslí, že by měli následovat tzv. demokratickou většinu společenství. Zatím většina lidí ne vždycky má pravdu. Už mnohokrát demokratickou většinou hlasů rozhodovalo se velice krutě. Kromě toho s pomocí hlasování je možné určit velikost dáni nebo složení parlamentů, ale ne morální normy nebo pravidla jednání. Dospělého umění života můžeme se učit pouze od elitních skupin nebo jednotlivých osob. A dokonalý vzor je pouze jeden: **Ježíš Kristus**. Napodobování

většiny lidí znamená podrobení se mentalitě prohrávajících. Tehdy náš osud se bude podobat osudu většiny. Té málo šťastné většiny. Nebo té úplně nešťastné většiny společnosti. Hra o vítězství života, to je závodní sport a ne hromadná turistika.

9. Zamilovat se do sebe samotného

Ti, kteří jsou naivní, povzbuzují nás k životu na neutrálu, k řízení se spontánností a k vykonávání toho, co je snadnější. Říká se, že tehdy jsme pro sebe dobří přátelé. Jestliže uvěříme takovým rádcům, vejdemo na hřiště, na kterém hrají o život lidé naivní, egoističtí, závislí, bezradní, prohrávající. Oni přece do jistého okamžiku žili na neutrálu a nekladli si požadavků. V našem okolí potkáváme rovněž lidi, kteří nám dávají malé požadavky a kteří nás povzbuzují k tomu, abychom všechno tolerovali. Oni nám také nepomohou vyhrát život. Zamilovat se do sebe sama a vyhrát život dokáže pouze ten, kdo s náklonností a trpělivostí klade si tvrdé požadavky, kdo vyžaduje po sobě vytrvalost a kázeň také tehdy, když jiní po nás nic nevyžadují.

10. Asertivita, tedy hra s otevřenými kartami

Asertivita znamená schopnost upřímného mluvení k jiným lidem na téma sebe sama, na téma našich přesvědčení a zážitků, nadějí a strachů, tužeb a potřeb. Tehdy ti, kteří plní důležitou úlohu v našem životě, mají šanci vědět o tom, co se děje v našem nitru. Upřímné hovoření o sobě k jiným lidem vyplývá z naděje, že přinejmenším někteří z nich jsou schopní nám porozumět a mít nás v úctě. Vyplývá také z vědomí, že jiní lidé nejsou schopní „číst“ v našem srdci nebo myšlenkách. Občas je třeba upřímně a rozhodně říci někomu „ne“, když někdo mi zkouší ukřivdit nebo mi nabízí udělat něco, co poškozuje nebo odebrává radost. Člověk dospělý, to je někdo, kdo umí říci „ne“ také sobě samému, např. vlastním naivním přesvědčením či škodlivým tužbám.

11. Přátele nebo fanoušky?

Radujeme se, když si nás někdo všimne, když se na nás usměje, když projeví znamení sympatie. Avšak to nám nestačí. V denním životě potřebujeme někoho, kdo je náš přítel a nejen nakloněný fanda. Někteří se domnívají, že přítel, to je někdo, kdo ví o mne všechno a přesto mne miluje. Je to však chybné přesvědčení, neboť nikdo z lidí neví o mně úplně všechno. Přece všechno nevím o sobě dokonce já sám. Druhý člověk nemusí všechno vědět, aby byl můj přítel. Přítel, to je někdo, kdo dokáže mne milovat nezávisle na tom, co se o mně dozví. Když se dozví něco pozitivního, raduje se a pomáhá dále moudře jednat. Když se dozví něco negativního, tehdy mne s láskou napomíná a pomáhá se mi zlepšit.

12. Sebevražedné góly

Člověk ubližuje samému sobě tehdy, když podléhá lenosti, když se spojuje s nedospělými lidmi, kdy – jako Adam a Eva – utíká od Boha. Jednou z největších křivd je nalhávání si. Čím hůř hrajeme o život, tím více manipulujeme vlastním myšlením, abychom zapomenuli na „prohru“. Alkoholici a narkomani obvykle tak dlouho si nalhávají, až zemřou. Stejně většina umírajících na AIDS, to jsou lidé, kteří si namluvili, že preservativ zaručí „bezpečný“ sex. Člověk dokáže si nalhávat, aby omluvil své nedostatky a aby si nekladl požadavků do budoucna. Kvalita myšlení o nás samotných záleží mnohem více od kvality života než podílu inteligence. Nejhorší iluzí, které může podlehnout člověk, je přesvědčení, že existuje snadné štěstí.

13. Žluté karty

Během hry o život dostáváme od sebe samých různé informace. Když začínáme prohrávat, tehdy naše tělo nás upozorňuje např. bolestí hlavy, problémy s dýcháním nebo zažíváním, neustálými pocity únavy. To nejsou obyčejně „jen“ zdravotní problémy, ale signály o těžkostech v jiných oblastech života. Stejně náš rozum může signalizovat něco důležitého skrze neklidné myšlenky nebo dotěrné představy. Zpravidla nejhlasitěji nás informují o našich životních těžkostech naše bolestné nálady. Emoce - to je nějaký druh teploměru, který nám říká pravdu o našem jednání a o kvalitě našich kontaktů s jinými lidmi. Bolestné emoce nejsou tedy žádným problémem. Jsou informací o problémech. Stojí za to, se nad touto informací zamyslet a něco zlepšit v našem životě. Tehdy se nám zlepší nálada a naše fyzické sebevědomí.

14. Červená karta

Zúžení tužeb, to je vážný signál, že s naším životem se děje něco zlého. Každý z nás se rodí s bohatstvím tužeb, ideálů a aspirací. V dětství nám někdy nestačí dne ani noci, abychom si pořádně posnili. Později přicházejí první zklamání, neboť nám někdo ublížil, neboť se život projevil těžký, neboť jsme zklamali sami sebe. Někteří tehdy rezignují ze svých snů a aspirací. Souhlasí s tím, aby zemřelo v nich to, co je nejkrásnější. Objevující se prázdnotu naplňují umělými potřebami. Chtějí mít čím dál více, místo aby čím dál více byli. Drama začíná tehdy, když někdo už touží jen po penězích, zahrnutí zlosti nebo choutek, sáhnutí po cigaretě, alkoholu nebo drogách. Vede to k utrpení a k smrti. Záchranou je tehdy získání zpátky pozitivních tužeb a šlechetných ideálů.

15. Smrtelné dopingové prostředky

V naší civilizaci žijí tisíce lidí, kteří umírají v důsledku sáhnutí po alkoholu nebo drogách. Dokonce malé děti vědí, že ty věci šidí, ztročují a vraždí. Přece to denně vidí, občas dokonce ve vlastních rodinách. Přesto všechno hodně mladých vchází na otrávené hřiště hry o život, na kterém je možné prohrát všechno: zdraví, svědomí, lásku, rodinu, vlastní budoucnost. Stává se tak proto, že alkohol a drogy nastražují na člověka největší past. Slíbí snadné štěstí, tedy opravu nálady bez potřeby opravy naší životní situace. Jen lidé šťastní a ti, kteří mají pravé přátele, jsou odolní toho druhu zdání štěstí, které vede k sebevraždě po částech.

16. Jak si dovést poradit s kontuzí?

Každý z nás zakouší životní těžkosti. Občas nám někdo ukřivdí, nebo my ukřivdíme sami sobě. Ohrožuje nás tehdy vzpoura vůči životu, oplakávání ran a pocit bezmoci. V takové situaci je třeba se smířit se sebou samým. Znamená to nejprve se smířit s faktem, že žiji, že jsem se narodil právě v tom státě, v té době, v té rodině, že jsem četl právě ty časopisy, díval se na ty televizní pořady, že jsem se spojil s těmito lidmi, že mám právě takové tělo, takové schopnosti a omezení. Smířit se se sebou samým, to je také odpustit si spáchané chyby a udělat z nich závěr do budoucna. To znamená také konečně odpustit těm, kteří nám ukřivdili a nedovolit už více křivdit zde a teď.

17. Trenéri a soudcové

Výhra života není věcí spontánnosti. „Dělejte, co chcete“ to je nejprostší recept na prohru života. Ještě nikdo v historii lidstva nestal se dospělým a šťastným

člověkem bez pomoci ze strany Pána Boha a moudrých lidí. Každý z nás potřebuje kontakt s těmi, kteří vyhrávají vlastní život, kteří nám ukazují na rozumnou cestu jednání a smysl existence, kteří nás učí moudře myslet a šlechetně milovat, kteří nás s trpělivostí hledají tehdy, když se ztratíme a dokážou také příznivě napomenout a rozhodně upozornit tehdy, když bloudíme. Potřebujeme těch, kteří se starají o náš osud a kteří dokážou se podívat s odstupem na naše jednání, neboť nikdo z nás není dobrý soudce ve vlastní záležitosti.

18. Život, to je skupinová hra

Člověk je setkáním. Dříve než uvidí sebe sama, skrze devět měsíců setkává se svou mámou, která ho přijímá do svého nitra a obětuje kousek vlastního těla a vlastní krve. Od okamžiku početí kontakt s druhým člověkem je základním místem, ve kterém se rodí naše vítězství nebo začíná životní prohra. Ti, kteří chtějí, abychom prohráli život, nabízí nám toxické vztahy, např. „volné svazky“, tedy svazky netrvalé, neplodné, povrchní, k první zkoušce. Tehdy je snadné námi vládnout a manipulovat. Je snadné také na nás vydělat, neboť když žijeme v takových svazcích, budeme potřebovat alkohol a drogy, antikoncepci a zároveň uklidňující tabletky a samozřejmě psychology a psychiatry. Dospívání k dospělé manželské a rodičovské lásce je podmínkou výhry života.

19. Opravdová ekologie

Vládne dnes móda na ochranu prostředí, a zároveň skoro nikdo neprotestuje proti znečišťování člověka. Zatím nic nám nepomůže to, že dýcháme čistý vzduch nebo plaveme v čistém jezeru, jestliže jsme sami ve svém nitru znečištěni toxickými prvky, zážitky nebo substancí, např. lží a nenávisť, pornografií a násilím, cigaretami a alkoholem, antikoncepcí a tabletkami zeštíhlujícími, naivními přesvědčeními a krutými ideologiemi, narušenou sexualitou nebo nemocnými mezilidskými vztahy. Opravdová ekologie začíná ochranou člověka, aby se krmil zdravou stravou; aby se krmil láskou a pravdou, dobrem a krásou, šlechetností a svatostí.

20. Láska cestou k vítězství

Kdo nemiluje a necítí se milovaný, ten se dostává do nejhorší nemoci, jaká může postihnout člověka. Je mu lhostejný jeho vlastní osud. Nauka lásky, to je věc života a smrti. V dětství jsme okouzlení našimi rodiči. Později se zamilujeme do někoho mimo rodinu. Postupně se přesvědčujeme, že emocionální okouzlení není dobrým způsobem pro život. V tváři toho objevu máme šanci naučit se lásce, která je něčím více než jen pocitem. Láska, to je starost o něčí dobro. Dospělá láska je viditelná a vychovávající, když se vyjadřuje ve slovech a činech přizpůsobených jednání a situaci druhé osoby. Láska je nejlepším lékem na všechny lidské bázně a zranění.

21. Realistické myšlení

Jedním ze způsobů na prohru života je útek od skutečnosti do světa iluze nebo katastrofických bází. Dnes módní formou malých iluzí je tzv. „pozitivní“ myšlení. Spočívá v naivním přesvědčení, že pozitivní myšlenky stačí k tomu, aby překonaly objevující se problémy nebo ohrožení. Stejně naivní jsou ti, kteří sahají po alkoholu nebo drogách proto, aby „pozitivně“ mysleli nebo si udělali „pozitivní“ obraz sebe sama. Dospělý člověk je realista, který rozumí, že jeho život nezáleží na subjektivních přesvědčeních, ale na objektivních faktech, se kterými se potřebuje

moudře potýkat. Subjektivními přesvědčeními se řídí pouze malé děti, lidé psychicky nemocní a také alkoholici a narkomani. Inteligentní člověk vyžaduje po sobě dospělou pozici vůči životu a ne jen „pozitivního“ myšlení.

22. Nábožnost a výhra života

Člověk je sám pro sebe tajemstvím. Žádná nauka nedá mu odpověď na nejdůležitější otázku: Odkud se vzal a kam míří? V obličejí těch otázek – všichni jsme lidé věřící. Křesťan věří, že pochází od někoho většího sebe, kdo je Láskou a Pravdou. Ateisté věří, že pochází od něčeho menšího jich, že jsou dílem mrtvé materie, efektem práv přirozenosti nebo následkem nějaké slepé náhody. Jestliže však věřím, že pocházím od něčeho menšího mne, musím také věřit, že cílem mého života je návrat k nicotě. Křesťan má usnadněnou cestu k vítězství v životě pozemském a věčném s podmínkou, že si klade požadavky vyplývající z víry. Dospělá nábožnost, to není útěk od života, ale umění života v lásce a pravdě, které nás učí Bůh.

23. Vítězná pravidla hry

Denně se nově přesvědčujeme, že ne každý způsob jednání vede k vítězství života. Většina způsobů myšlení a jednání nabízených módními ideologiemi nebo médií, to jsou cesty k bolestným prohrám a zklamání. Abychom vyhráli život na této zemi, potřebujeme čitelná pravidla hry. Na štěstí Dekalog předpovídá nám ověřená pravidla, která působí, že náš život se stává požehnáním a ne prokletím; „Nedávej nic na místo Boha, uctívej rodiče, nenič zdraví ani života, nelži a nekraď, ovládej své pudy a žádosti. Zlo překonávej dobrem a lež pravdou. A jestliže chceš, aby Tvá radost byla plná, tak nejvíce miluj Boha a bližního svého, jak zkoušíš milovat sám sebe“.

24. Já a můj čas

Vyhrát život může pouze ten, kdo dokáže zaujmout pozici vůči času. Někteří lidé jsou vězni minulosti. Přicházejí o cenný čas ve vzpomínání na minulé okamžiky štěstí nebo na rozebírání ran z minulosti. Jiní zase se snaží snít o budoucnosti nebo se děší v tváří toho, co může přinést zjtřejší den. V obou případech člověk přichází o současnost, tedy ten jediný čas, který máme k dispozici. Z minulosti bych měl udělat závěry, užitečné v mé přítomné situaci. Budoucnost poukazuje mi na cíl mých aktuálních tužeb, odříkání nebo námah. Ale hra o život koná se v současnosti, tedy zde a teď, a proto vězni budoucnosti nebo minulosti nemohou vyhrát život.

25. Zvláštní intence

Člověk dokáže ukřivdit sobě samému a jiným lidem. Avšak díky schopnosti myslet může se zachránit před konáním toho, co vede k životním chybám a prohrám. Morální citlivost, to je výjimečně cenný druh inteligence, který umožňuje rozlišování těch chování, která nás vyvíjejí, od jednání, která vedou k utrpení a neštěstí. Morálka je inteligentní hodnocení lidských chování podle kritérií dobra a zla. Morálka vyžaduje nejen inteligenci, ale také odvahu hledání pravdy a připravenosti k proměně života a k obrácení. Jestliže někdo disponuje morální inteligencí, ještě nemá záruky, že se vždycky bude jí řídit, neboť mu může scházet dospělost v jiných oblastech života. Avšak jestliže někdo nerozlišuje dobro od zla, ten s jistotou bude působit křivdu sobě a jiným.

26. Při hledání svobody

Všichni toužíme být svobodnými lidmi - a přesto všechno současný člověk se stal jakoby synonymem někoho závislého a zotročeného. Je možné až tak naivně

využívat svou svobodu, že ona úplně zmizí. Přicházíme o svobodu tehdy, kdy nerozumíme, v čem ona je. Někteří si myslí, že svoboda je konání toho, na co mám chuť. Kdyby to byla pravda, to nejvíce svobodná by byla nemluvnata a také psychicky nemocní a zločinci. Další chyba, to je přesvědčení, že stačí žít ve svobodném státě, abychom byli svobodní. Zatím v demokratických státech je hodně lidí duševně ztotočených. Ještě jiní si myslí, že svobodní jsou pouze ti, kteří se k ničemu nezavazují. Zatím svoboda tkví ve schopnosti přijímání pozitivních závazků a také na zdržování se od konání zla.

27. Duchovno a výhra života

Zvířata si neuvědomují toho, že existují. Nerozumějí, proč vykonávají jisté činnosti. Jednají pod vlivem instinktů a pudů. Zatím člověk sám rozhoduje o vlastním životě. Právě z toho důvodů jedni lidé jsou svatí a jiní se stávají zločinci. V této situaci starost o duchovní vývoj je nutnou podmínkou výhry života. Neboť duchovno, to je schopnost porozumění sobě samému. Jen v duchovní oblasti člověk může uvidět smysl svého života a pro člověka vhodnou hierarchii hodnot. Kdo zanedbává duchovní oblast, ten se stává otrokem těla, pudů, emocí, reklamy, televize, módy. Poněvadž neví, kým je a proč žije, nemůže smysluplným a vědomým způsobem řídit svůj život.

28. Kdo nám překáží vyhrát život?

Je hodně lidí, kteří nám ztěžují cestu k vítězství. K takovým lidem patří ti, kteří si sami nevědí rady se svým životem a kteří mají mentalitu lidí poražených. Každý, kdo bloudí a je nešťastný, stává se mistrem ve stěžování života jiným lidem a v napovídání cest, které vedou k utrpení. Takový člověk zkouší tím způsobem omlouvat vlastní porážku a „dokázat“ si a světu, že na této zemi není možné být šťastným. Je třeba se také vystříhat lidí, kteří jsou cyničtí a kteří hledají snadný výdělek. Oni dokonale vědí, že nejsnadněji mohou získat majetek na lidech bezmocných a nešťastných, neboť oni kupují nejtoxičtější zboží. Stačí jim jen nabídnout myšlenku, že s pomocí tohoto zboží budou šťastní. Nejsnadnější cestu ke štěstí mají ti, kteří hledají kontakt s lidmi šlechetnými, kteří se radují vlastním životem.

29. Hlavní režisér lidského života

Je hodně lidí, kteří nás chtějí učit hře o život. Nejraději to zkouší dělat ti, kteří si sami nevědí rady se svým vlastním životem, např. nervózní vychovatelé, rozvedení sexuologové, politici pronásledováni policií nebo kouřící cigarety profylaxi závislosti. Zatím opravdovým mistrem lidského života je Bůh, který nás miluje a který – jako jediný – má vždycky pravdu v tom, co k nám mluví a co nám nabízí. Spojení s Bohem, to je základní podmínka výhry života. Existuje však nebezpečí spokojení se se zdánlivým kontaktem s Bohem, nebo nějakou karikaturou zbožnosti. Neboť člověk si dokáže vytvořit Boha k obrazu a podobenství vlastních potřeb a strachů. Dospělá zbožnost, to není útek od života, ani nahrazování ho naivní zbožností. To je osobní přátelství s tím, který nás učí umění života v lásce a pravdě.

30. Možná výše uvedený návod je příliš těžký, tedy jak být nešťastným?

Možná někdo si myslí, že upozornění uzavřená v tomto návodu řízení života jsou zbytečná, nebo těžká k naplnění. Možná někdo přesvědčí sebe sama, že je možné vyhrát život snadněji, „bez stresu“, bez námahy, bez disciplíny. Nejsem udivený,

jestliže toho druhu myšlenky se u nejednoho objevují. Takových, kteří mají takové naděje, je hodně. Já bych také chtěl, aby na zemi existovalo snadné štěstí. Takové, které hledali už první lidé. Oni uvěřili, že sami odliší dobro od zla, že stačí sníst ze zakázaného stromu, aby byli jako bohové. Avšak po okouzlení takovou perspektivou snadného úspěchu pocítili bolestné zklamání a porážku. Kristus přišel proto, aby naše radost byla úplná. On poukázal na cestu, která vede k vítězství nejen po smrti, ale také zde a teď, na této zemi. Jeho cesta, to je cesta lásky a pravdy. Všechny jiné cesty vedou ke zklamání a k utrpení.

Drahý bratře nebo sestro, jestliže chceš být nešťastný, zapomeň na to, co je napsáno výše v návodu použití života. Dělej to, co je snadnější, co je módní, co neklade požadavků, co dělá tzv. demokratická většina. A tehdy budeš dalším člověkem, který se přesvědčí, jak je snadno být nešťastným. To je jediná věc, které se nemusíme učit. Avšak jestliže přijdeš k přesvědčení, že přece stojí za to vyhrát život a být šťastným, snaž se myslet a milovat jako Kristus. To je nejkratší a vyzkoušený recept na výhru života.

připravil P. Janusz Lomzik

Z našeho putování ...

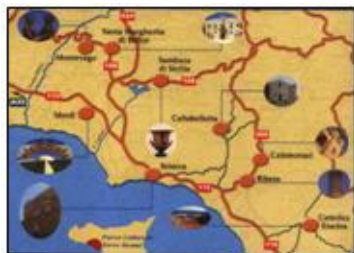
Z našeho putování po Itálii

- pokračování

Jak mohla většina z vás zpozorovat, už se pomalu blížíme ke konci našeho vyprávění o pouti do Itálie. Ještě není ale úplný konec. Zase krátce shrneme, co bylo v minulém díle *Kapky*. Tedy vzpomínali jsme v něm na dvě města - Erice a Seggestu. Upozornili jsme především na dvě velké památky - divadlo a Dórský chrám.

Ale nyní už zase k dalšímu vyprávění.

Rozhodli jsme se, že v tomto dílu bychom vám mohli říci nějaký zážitek z města, kde jsme byli ubytovaní několik dnů, a je to městečko Calamonaci. Není to velké město, jako ta, o kterých jsme už vyprávěli. Přesto všechno má svou krásu a kouzlo. Nepochybně k těm nejkrásnějším památkám v tom městě patří kostel z XVIII.-XIX. století. Krásně udržovaná jsou také náměstí a maličké obchůdky.

Abychom zpestřili to naše vyprávění, obrátili jsme se na jiné poutníky.

Paní Žaláková a Komárková nám k tomuto místu píší:

„Calamonaci je malé a vlnité městečko, kde jsme byly velmi spokojeny. Ubytovaní bylo v soukromých domech po skupinkách, podle rodin nebo přátel a i když

se třeba někteří neznali, určitě se brzy sprátelili, protože je spojoval jeden cíl - poznat co nejvíce ze Sicílie. S ubytováním jsme byly velice spokojeny, pokoje nám vyhovovaly a byla zde i kuchyňka, kde jsme si dělaly snídaně i večeře. Město Calamonaci bylo nejenže vlnidné, ale také velmi krásné s nádherným náměstíčkem a ještě nádhernějším kostelem, kde jsme mívali mše svaté. Asi 4. den našeho pobytu nám připravili místní občané malé pohoštění v jejich kulturním zařízení.“

Dcera p. Žalákové, Ludmila na toto místo vzpomíná: „Městečko Calamonaci na mě působilo velmi klidným a mírumilovným dojmem. Obyvatelé tohoto městečka se mi jevíli jako milí lidé. Každý večer sedávali před svými domy a povídali si, a když jsme okolo nich procházeli, tak nás zdravili a myslím, že kdyby uměli oni česky nebo my italsky, hned by se s námi dali do řeči. Opravdu velmi přátelští lidé. Myslím, že na pobyt v tomto okouzlivém městečku nikdy nezapomenu. Ať už díky těmto lidem nebo ovoci dozrávajícím na stromech, kterých bylo všude kolem a opravdu to stálo veliké sebeovládání, nepřeskočit plot a neutrhout si krásně oranžový a šťavnatý pomeranč a nebo díky tomu, že jsem měla tu možnost, pobývat při mši svaté jako Mariánka. Myslím, že toto je ten pravý důvod, proč na město Calamonaci nezapomenu - důvod, za který Pánu Bohu z celého srdce děkuji.“

Tomáš Snášel napsal:

„V Calamonaci se mi hodně líbilo. Také se mi líbilo ubytování, i když si myslím, že by bylo lepší bývat společně, než každý v jiném domě. Byl zde také správný pan domovník, se kterým jsme si hodně povídali. Sice jsme mu moc nerozuměli, ale co se dalo dělat. Jinak se mi líbil zdejší kostel, a také hezký zvyk Italů vždy večer sednout ven a vykládat dlouho se sousedy.“

Co mohu dodat já z vlastních zážitků, vzpomínek a pocitů?

Na Calamonaci mám stejně jako ostatní krásné vzpomínky. Už když jsme tam dorazili, tak se mi tam líbilo. Rozdělili nás tam do skupinek, kde, kdo a s kým bude bydlet. Musím říci, že to rozdělení se mi nějak moc nelíbilo, protože jsem chtěla být se svou kamarádkou Ludmilou, ale nakonec jsem pochopila, že to bude asi tak, jak to je lepší a že stejně většinu času budeme trávit spolu v autobuse. Proto jsem se radovala tím, co je; tím, že mohu být na tak krásném místě a s lidmi, se kterými si rozumím, mnoho lidí co byli na této pouti jsem před tím nějak moc neznala, některé vůbec, ale když jsme dorazili domů, musím říci, že bylo horší se s nimi loučit, nazvala jsem si to jako poslední pohled na rozloučenou a věřím, že vzpomínky na některé lidi mi nadlouho zůstanou. Ale zpátky ke Calamonaci. Když jsme tam dorazili, - jak už jsem říkala - nás rozdělili do skupinek, čekali tam lidé s auty, co nás rozvezli do domů, kde jsme byli ubytováni. Se mnou

byly čtyři paní na pokoji. Jedna z nich poprosila toho pána, co nás dovezl, aby nás vzal i zpátky, protože hned potom jsme tam měli mši svatou, bylo to pozdě večer kolem 12 hod. Mše svatá byla v překrásném kostele. Nejhorší na tom bylo to, že jsme si museli zapamatovat, kam vlastně máme jít. Poprvé jsme z toho byli úplně zmateni, ale když jsme šli naposledy tou cestičkou, bylo se nám s ní líto loučit, neboť nám přirostla k srdci. Musím říci, že někteří lidé mě tam překvapili tím, že věděli o mém svátku, který jsem měla 24. května. A udělalo mi to opravdovou radost. Nejvíce mne překvapili ti, až večer, když už jsem vůbec nic nečekala. Večery v Calamonaci byly nádherné - úzké i široké uličky, světla lamp, lidé co si užívají života - to bylo něco nádherného večer chodit po venku. Musím říci, že přeji každému, aby prožil něco tak krásného, jako jsem prožila já.

Další den jsme měli takový volnější – nejprve jsme navštívili místní továrnu, kde se vyrábí olej, a později jsme jeli nad moře, kde byla možnost koupele. Většina tuto možnost využila a pochvalovali si to. Byli však i takoví, ke kterým jsem patřila také já, kteří si udělali procházku okolím. Po návratu navštívili jsme ještě malou keramickou dílnu. To byl další náš prožitý den na Sicílii.

Jana Ošřádalová
a Petra Dvorská

Světec měsíce ...

Sv. Jan z Boha

Zakladatel řádu OH, (FBF), narozen 8.března 1495 v Montemór o Novo, Portugalsko, zemřel 8.března 1550 v Granadě, Španělsko, patron Granady; nemocných, nemocnic a ošetřovatelů, knihkupců, knihtiskařů a výrobců papíru

Jan z Boha je pokládán za průkopníka metodického ošetřování nemocných a péče o duševně choré. Světec, kanonizovaný papežem Lvem XIII. r. 1886 a papežem Piem XI, r. 1930 prohlášen patronem nemocnic, nemocničního personálu a nemocných, založil r.1540 ve španělské Granadě nemocnici. Z ní se vyvinul řád Milosrdných bratří, potvrzený r. 1586. Spolek, který byl původně zamýšlen pro světské lidi, převzal r. 1572 řeholi sv. Augustina. Milosrdní bratří sv. Jana z Boha jsou považováni za nejvýznamnější mužský řád zabývající se ošetřováním nemocných. Jeho členové se již záhy uchytili na celém světě. Sídlo generálního představeného je od r.1878 v Římě. Milosrdní bratří jsou většinou laici. Vedle tří obvyklých slibů skládají ještě čtvrtý, slib péče o nemocné.

Zakladatel řádu Jan z Boha se narodil 8.března 1495 v Montemór o Novo v Portugalsku. Po neklidném, dobrodružném a nebezpečném životě uslyšel r. 1539

horlivé kázání španělského misionáře a askety Jana Avily. Slova o bliženské lásce, pokoře a skromnosti změnila přes noc Janův život. Od nynějška se věnoval jen péči o nemocné a brzy nato založil svůj špitál v Granadě, který měl vejít do dějin.

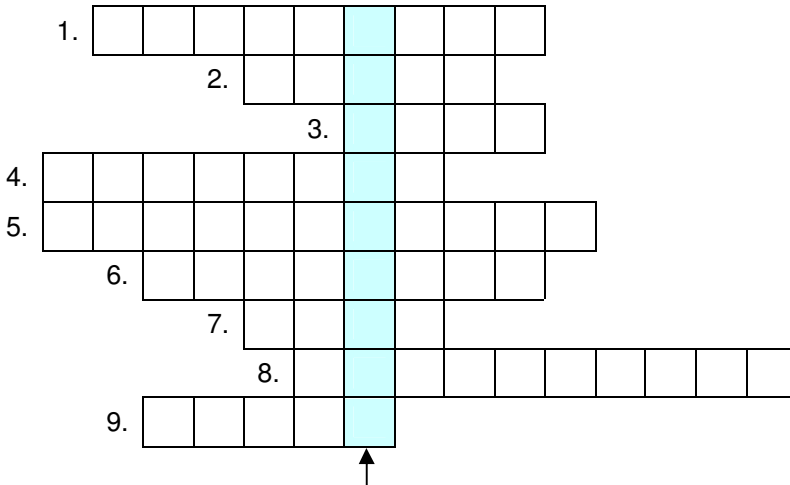
Jan z Boha zemřel o svých 55. narozeninách 8. března 1550 v Granadě. Ostatky zakladatele řádu, kanonizovaného r. 1691 papežem Alexandrem VIII., jsou dnes uctívány v granadském kostele jeho řádu, pojmenovaném po něm.

Znázorňování: Jan z Boha patří k církevním osobnostem často zobrazovaným. Je znázorňován různě. Můžeme ho vidět s košíky, s pytlkem nebo s hrnci, v kterých sbíral almužny pro své nemocné, často drží v ruce křížifix a růženec. Také jsou znázornění, na nichž nese Jan z Boha Jezulátko, jež drží granátové jablíčko (jako symbol města Granady). Mnohdy má také na hlavě trnovou korunu.

připravil P.J.

Dětský koutek...

V tomto díle časopisu je tady pro Vás připravená křížovka zaměřující se na dobu postní. Určitě nám pomůže připomenout si některé základní věci a objevit nové myšlenky vztahující se k této době.

1. V okamžiku křtu na Ježíše sestoupil ...?
2. Název země, kde byli Židé v otroctví ?
3. Jak se jmenoval bratr Ábela ?
4. V které řece křtil Jan Křtitel?
5. Který den je dnem velkého postu?

6. Kolik dní trvá doba postní ?
7. Který apoštol třikrát zapřel Ježíše?
8. Jaká doba následuje po době postní ?
9. Kdo pokoušel Ježíše na poušti ?

Tajenka : Ježíš přichází na svět jako _____

připravil Milan Ošťádal

Postní návrhy pro děti i pro jejich rodiče.

Postím se **očima**:

- Budu se dívat méně na televizi, video, filmy, magazíny, kreslené seriály,
- abych více viděl na sebe a sebe,
 - abych s větší pozorností sledoval každodenní maličkosti,
 - abych s větším úžasem odhaloval Boží stopy ve světě.

Postím se **ušima**:

- Budu méně poslouchat rádio, kazety, desky a cédéčka,
- abych měl více klidu zaposlouchat se do sebe,
 - abych lépe poslouchal to, co mi říkají druzí,
 - abych s otevřeným srdcem naslouchal Božímu slovu.

Postím se **ústý**:

- Budu jíst méně sladkostí a vydatných jídel,
- abych lépe vychutnal jednoduchá jídla a nápoje jako chleba a vodu,
 - abych získal více pochopení pro to, co je to mít hlad,
 - abych zase zacházel s dary pečlivěji.

Postím se **rukama**:

- Nebudu při práci dělat zbytečné přestávky,
- abych měl více času na nic nedělání a pořádně si odpočinul,
 - abych více pomohl tam, kde je to zapotřebí,
 - abych mohl častěji sepnout ruce k modlitbě.

Postím se **nohama**:

- Nebudu stále pospíchat sem a tam a nebudu pořád na cestě,
- abych měl více času na přemýšlení o sobě,
 - abych si udělal více času na slíbené návštěvy.

Postím se **celým tělem**:

- Budu přisuzovat menší význam vnějším věcem,
- abych lépe objevoval vlastní přirozenost,
 - abych se otevřeně a spontánně setkával s Bohem.

podle časopisu Duha

Jdi ty za mne

Jistý muž měl ve zvyku říkat každou neděli své manželce:

- *Jdi do kostela a pomodli se za nás dva.*

Později mluvil ke svým přátelům:

- *Nemusím jít do kostela, neboť má manželka to dělá za nás dva.*

Jistého večera měl sen. Zdálo se mu, že spolu se svou manželkou čekal před Rajskou Bránou na svůj vstup... Vtom se dveře pomalu otevřely a uslyšel nějaký hlas, který řekl jeho ženě:

- *Můžeš vejít za vás dva.*

Manželka vešla a dveře se ihned zavřely.

Mužovi se udělalo tak špatně, že se až probudil.

Nejvíce překvapená byla jeho manželka, když nejbližší neděli, kdy se připravovala k odchodu na mši svatou, ve dveřích potkala manžela, který na ni čekal, aby jí dělal společnost a řekl:

- *Dnes jdu do kostela spolu s Tebou.*

Když čteme tento příběh, nejde o to, abychom si řekli, zda je nebo není možné, aby se něco podobného událo. Jde o to, abychom si položili otázku: Zda, jestliže chceme spoléhat se pouze na to, že jiní nám získají potřebné milosti, je správné, abychom čekali stejnou odměnu, jako oni? Bylo by spravedlivou věcí, aby jeden člověk pracoval za všechny a později každý jednotlivec obdržel stejnou odměnu? Myslím, že každý z nás cítí, že ne. Právě proto Pán Ježíš nám všem otevřel cestu do nebe, ale vejdou tam pouze Ti, kteří se připojí k Jeho dílu, kteří budou při Něm setrávat a dovolí, aby On vládl v Jejich srdcích. Nestačí říct – „Vím, že to udělal a jsem z Toho šťastný“, je třeba být konsekventním ve svých slovech, tzn. když věřím, je třeba přijmout to všechno, co je s tou vírou spojeno – veškeré milosti, které Bůh nabízí, ale zároveň veškeré povinnosti, které mi víra ukládá. Jinak se budu chovat, jako ten muž z příběhu – nebudu znemožňovat druhým život z víry, abych mohl jen počítat se stejnou odměnou, jako oni. Ale přece s tím nemůžu počítat.

P. Janusz

Vydává Římskokatolický úřad v Laškově pod záštitou otce Janusze Łomzika
Podněty, příspěvky a informace k otištění lze odevzdat na faře nebo animátorům farnosti.
Náklady na 1 ks výtisku: 8,- Kč. Proto prosíme o dobrovolný příspěvek. Předem děkujeme za pochopení.
www.farnost-laskov.wz.cz email: jasiেকz@volny.cz tel. 739523415